

Müzik Ve Porselen Balık

– KENAN KOÇ · 09 Ekim 2015

MÜZİK

Adam müzik dinliyordu. Dinlediği müzik, gerçekte, havadaki molekülleri titreştiren mekanik kökenli bir enerjinin kopyalanışından başka bir şey değildi. Ve adam düşündü: “Ben sadece havayı dinliyorum aslında. Hava yoksa ses de yok. Ama maddeyi titreştirip, kulaktan beyne elektrik sinyalleri ilettiren bu tınlar, nasıl oluyor da birbirinden farklı ruhları taşıyor? Ve ruh, farkın idrakine varıyor? Bir köpek de belki farklı müzikleri ayıracaktır ama, kendi gibi mi? Ve madem ses, sadece bir madde hareketi, neden bazı şarkılar hüzünlendiriyor beni?”

Ve adam durdu. Bir süre daha müziği dinledi. Ve dedi ki: “Belki de, daha önce öğrenilip kaydedilen yaşantılardan dolayı... Geçmiş tecrübelerle yenilerini devamlı birbirleriyle karşılaştıran ve gruplar halinde düzenleyen beynin marifetleri... Ama öyle olsa bile, beyin kendi dünyasında yaşıyor demektir. Ve dış dünyanın gerçekte ne olduğunu kim bilebilir?”

Ve adam sustu. Düşünce dindi. Kendini müziğe bıraktı. O artık bir düşünce akışı değil, akıp giden müzikti; bir söz değil, sestti...

Ve adam bildi ki aslında ses yoktur, madde hareketidir, ve madde yoktur, olan, ruhtur. “Ruh da bizce var” dedi idraki daha yücelere erdiğinde kendisine de ait olmayacak adam. “Evet, ruh da yoktur bu yokluk aleminde.”

Ve yokluk alemini varlık alemini zanneden ruhunun varlığına güldü. Havadaki moleküllere enerji yükleyen bir güç olan gülüşü, kapalı camlardan dışarıya sızamadı. Tıpkı bildiğini taşıyamayan düşünceleri ve düşündüklerini yansıtamayan sözleri gibi...

PORSELEN BALIK

Kırmızı balık, nehirde yüzüyordu. Ve arkası mıknatıslı porselen bir balık, beyaz bir zemine yapışık, duruyordu. Ve akvaryumlarda binlerce balık vardı. Kırmızı balığı, daha iri, ve çok eski ataları mavi olan, mor bir balık yuttu. Akvaryumlardaki binlerce balıktan yüzlercesi, kırmızı balıktan biraz daha uzun yaşadı. Ama hepsinden önce, mıknatıslı porselen balık, beyaz denizinden hoyratça çıkarılıp, sert mozaik zemine küçük bir el tarafından atıldığında, parçalanmıştı. Fakat, kendisinden sonra ölen tüm balıklara rağmen, o hala vardır; çünkü o aslında bir balık değil, balık şekli verilmiş, boyanmış, arkasına mıknatıs yapılandırılmış bir porselendir; ve şimdi, dağınık parçaları birleştirip, eksik parçaları zihinde

tamamlandığında, dikkatli gözler tarafından, “porselen bir balıkmış zamanında” denilen, varlığına verilen balık imajı dağılan, ama ölmeyen, hala porselen olan ve göreceli olarak porselen olmaya devam edecek bir maddedir. Bununla birlikte, daha dikkatli gözler, onun porselenden oluşmuş bir madde değil, bir atomlar bütünü olduğunu, daha da dikkatli atom altı parçacıklardan oluşmuş bir frekans okyanusu olduğunu, çok daha dikkatli, varolan enerji paketleri ya da dalgalar evreni olduğunu, en dikkatli ise, bir hiç olduğunu görürler. Tıpkı kırmızı balık, mor balık ve akvaryumlardaki binlerce balık gibi... Ve canlı balıkların, önce kavuşmuş olduğu sanılan hiçliğe, porselen balığın ve hatta tüm balıkların, öteden beri hep sahip olduğunu düşünürler.